

ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಕೆಲವು ಮಠಗಳು, ಆಶ್ರಮಗಳು, ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಕೇಂದ್ರಗಳು ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೊರತರುವ ಮೂಲಕ ಅತ್ಯಂತ ಆಪ್ತವಾಗಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಪ್ರಸಾರಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿ ಕೊಂಡಿವೆ. ಅಧ್ಯಾತ್ಮಪ್ರಕಾಶ, ಶಂಕರಕೃಪಾ, ಶಂಕರಭಾಸ್ಕರ, ಶ್ರೀಧರಪ್ರಭಾ, ಸ್ವಯಂಪ್ರಕಾಶ, ಸೇವಾಸದನ, ವೇದತರಂಗ, ವಿವೇಕಸಂಪದ, ವಿವೇಕಹಂಸ, ದಾಸವಾಣಿ, ಮಂಜುವಾಣಿ, ಪ್ರಸಾದ, ಸ್ವಪ್ನಲೋಕ, ಗೀತಾಮಿತ್ರ, ಸ್ವರ್ಣವಲ್ಲಿಪ್ರಭಾ, ಸುಗುಣ ಮಾಲಾ, ಆರ್ಯಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎಂಬಂತೆ ಅವೆಷ್ಟೋ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಅಧ್ಯಾತ್ಮರಂಗವನ್ನು ಬೆಳಗುತ್ತಿವೆ. ದ್ವೈತ, ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ, ವೀರಶೈವ, ಜೈನ, ಕ್ರೈಸ್ತ, ಮುಸಲ್ಮಾನ ಎಂಬಂತೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಬೆಳಗುವ ಕನ್ನಡಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶನಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಏಕೈಕ ಕನ್ನಡ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಯಾಗಿ ದಶಮಾನೋತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವ 'ವಿವೇಕಪ್ರಭ'ವನ್ನು ಕುರಿತು ಈಗ ಒಂದೆರಡು ಮಾತು ಹೇಳಲೇಬೇಕು. ವಿವೇಕಪ್ರಭವೆಂದರೆ ಬಿಡಿಬಿಡಿಸಿ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಬೆಳಕು. ಅಧ್ಯಾತ್ಮರಂಗಕ್ಕೆ ಅದು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಸೇವೆ ಮಹೋನ್ನತವಾದುದು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ಮಂಗಳಕರವಾದ ಬುನಾದಿ ಯಿದೆ, ಗುರಿಯಿದೆ, ಸಲಕರಣೆಯಿದೆ, ವಿಸ್ತಾರವಿದೆ, ವೈವಿಧ್ಯವಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿರುವ ಮೂರನೆಯ ಸಹಸ್ರಮಾನದ ವೇದಾಂತ ಪಂಚಸೂತ್ರಗಳಿಗೆ ವಿವೇಕಪ್ರಭವು ಭಾಷ್ಯ ಬರೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯ ಮಾತಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಆದ್ರವತೆಯಿದೆ,

ಸೂಕ್ತಿಗಳ ಕಾಂತಿಯಿದೆ, ದಿವ್ಯತ್ರಯರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಪ ರೂಪದ ಭಾವಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕೇ - ಇಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡುಗಳೇ ಎಲ್ಲವೂ ಲಭ್ಯ. ಅಧ್ಯಾತ್ಮಪ್ರಿಯರಿಗೆ, ಸಾಧಕರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಮಾಡಿಸಿದ ಪತ್ರಿಕೆಯೆಂದರೆ ವಿವೇಕಪ್ರಭ.

ವಿವೇಕಪ್ರಭವು ಒಮ್ಮೆ ಓದಿದ ಮೇಲೂ ಮುಗಿಯಿತೆನ್ನದೆ ಮರಳಿಮರಳಿ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವ ವಿಚಾರಧಾರೆಯಿಂದ ಪರಿಪುಷ್ತವಾಗಿದೆ. ಪರಿಪೂರ್ಣ ಜೀವನದ ಪರಮಾಪ್ತ ಪತ್ರಿಕೆ ಎಂಬ ಬಿರುದು ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ವಥಾ ಒಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಅದರ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ವರ್ಗೀಕರಿಸಿ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಗ್ರಂಥರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವಷ್ಟು ಹಿರಿತನ ಅದಕ್ಕಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ನಿತ್ಯಸ್ಥಾನಂದಜೀ ಮಹಾರಾಜರು ಬರೆದ 'ಸಂಪಾದಕೀಯ' ಮತ್ತು 'ಯುವವೇದಿಕೆ' ಲೇಖನಗಳು ಈಗಾಗಲೇ 'ಪರಿಪೂರ್ಣ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡು ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿರುವುದು ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿ. ರಾಷ್ಟ್ರದ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘವು ಸಂಪನ್ನಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಸೇವಾಯೋಗದ ಪಕ್ಷಿನೋಟ ಕೂಡ ಆಗಾಗ ಜಿಜ್ಞಾಸುಗಳಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಮೂಲಕ ಅದು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಮುಖವಾಣಿಯಾಗಿಯೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ. "ನಿನ್ನ ನಾಮವು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅನುರಣಿಸುತ್ತಿರುವವರೆಗೂ 'ವಿವೇಕಪ್ರಭವು' ತನ್ನ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಕಸ್ತೂರಿಯ ಕಂಪನ್ನು ಪಸರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಹರಸು ಗುರುವೆ" ಎಂದು ಈ ಪವಿತ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪರಮಹಂಸ ಸದ್ಗುರುವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋಣ!

ಸ್ನೇಹಪ್ರಭ

ಅನಗತ್ಯ ನಿಂದೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ನೀಡಬೇಕೆ ಅಥವಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ದುಃಖಪಡಬೇಕೇ?

ಅನಗತ್ಯ ನಿಂದೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ನೀಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ದುಃಖಪಡಬಾರದು. ಅನೇಕವೇಳೆ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಂದ ನಾವು ನಿಂದೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತೇವೆ. ಇದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋವಾಗುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಅಡಚಣೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೈಜ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ತಿಳಿಯಾಗಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದು ಅಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ನಿಂದಾಸ್ತುತಿಗಳೆರಡರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ತಟಸ್ಥರಾಗಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಾವು ಸ್ತುತಿಗೆ ಹಿಗ್ಗಿದಷ್ಟೂ ನಿಂದೆಯ ನೋವು ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಹೊಗಳಿಕೆಯಿಂದಾದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಮರೆತುಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ನಮ್ಮನ್ನು ತುಂಬ ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ನಮ್ಮ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ದೋಷಕ್ಕಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದರೂ ಅವನ ಪ್ರಶಂಸೆಯ ನುಡಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆತು ಅವನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇವತ್ತಿನ ಸ್ನೇಹಿತ ನಾಳಿನ ಶತ್ರುವಾಗಬಹುದು; ಇವತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಿದ್ದವನು ನಾಳೆಯೇ ದುಷ್ಟನಾಗಬಹುದು. ಎಂಥ ವಿಪರ್ಯಾಸ! ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಳಿತು-ಕೆಡುಕಿನ ಮಾನದಂಡ ನಾವೇ ಎನ್ನುವಂತೆ!

ನಿಂದೆ ಏಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಯಿಸುತ್ತದೆ? ಯಾವುದು ನೋವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು? ದೇಹವೇ, ಮನಸ್ಸೇ, ಅಹಂಕಾರವೇ - ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ ನೋಡಿ. 'ನಾನು' ಎಂಬ ಅಹಂಭಾವವೇ ನೋವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು. 'ನಾನು' ಹೋದರೆ ನೋವೂ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಿಂದಿಸಲ್ಪಡುವ ದೋಷ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೋವಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆ ದೋಷ ನನ್ನಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಂದೆಯು ನನ್ನ ದೋಷಗಳನ್ನು ಅರಿತು ಅವನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಂದೆ ಒಂದು ಕನ್ನಡಿ ಇದ್ದಂತೆ. ಆ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯ ಧೂಳಿನಿಂದ ಮಂಕಾಗಿಸುವುದು ಬೇಡ.

ನಾವೂ ಇತರರನ್ನು ನಿಂದಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆಯೇ ಇತರರೂ ನಮ್ಮ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇತರರ ನಿಂದೆಯ ಬಗ್ಗೆ ದೂರುವುದರ ಬದಲು ನಾವು ಇತರರನ್ನು ನಿಂದಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡೋಣ.

(ಬರಹ: ಸ್ವಾಮಿ ನಿತ್ಯಸ್ಥಾನಂದ)